

Причанка

за децу од

Године

Џејн Риордан
Габи Марфи

мала лагуна
www.malalaguna.rs

Садржај:

Не бојимо се мрака	6
Ја све умем сама	14
Ђоле не воли поврће	22
И ја сам велик!	30
Магични новчић	34
Песма морског коњица	42

Не бојимо се мрака

Крај је дана, сунце гаси златне жице.
Час је да прекину игру веверице.

Шупљина их њиховог дрвета зове.
Опраше шапе, очеткаше репове.

Скочи једна у кревет корака лака.
Рече веверица: „Не бојим се мрака.“

ЦИК!

Зачуло се јако све до плафона.
„Ваљда је то само миш!“, поскочи она.

Скочише две у кревет корака лака.
Рекоше смело: „Не бојимо се мрака.“

БУМ!
ХОП!

Тресну нешто снажно низ степенице.

Поскочише од страха веверице.

Скочише три у кревет корака лака.
Рекоше смело: „Не бојимо се мрака.“

КУЦ!
КУЦ!

Звуке неко на
вратима прави.
Страшна се
сенка преко
пода појави.

Шапа је једној лице скрила сама.
„Уопште ми се не свиђа ова тама.“

БУМ!
ТРАС!

Неко је иза кревета пао.
И грозни глас повика тад: „Јао! Јао!“

ТУП! **ТАП!**

Зачу се и једно језиво **ДУМ!**
Сенка испуни собу кô да је подрум.

Ал' никакво чудовиште то не вири!

То је само
веверица број
четири.

Није чудо што прави
толику буку!
Хране и играчака
пуних је руку.

Носи лампу, а доноси и
слаткише.

Носи бомбоне, кекс
и воћа још више.

Поноћна дивна журка сад је на реду!
Једна веверица пева, а три једу.

Скакале су и јастуцима се тукле,
заборавише скроз на звуке подмукле.

Па све чет'ри у кревет корака лака.
Рекоше смело: „Не бојимо се мрака.“

„Ноћ и мрак су предивни за журке нове“,
помислише и утонуше у снове.

Ја све умест сам

Ово је Љубица, несташна и радознала маца.
Једног дана пронашла је огромно клупко
које је хтела да намота.

„Не! Ја све умест сам!“,

одговорила је Љубица.

А онда се Љубица умрсила у клупко.

Једва да се видела испод вуне.

Претворила се у чупаву лоптицу
из које су вирила два мала ува.

Док ју је мама одмотала,
већ се приближило време ручка.
Љубица је почела да меша шлаг.

„Могу ли да ти помогнем?“, упитала ју је мама.

„Не! Ја све умет сама!“,

одговорила је Љубица.

Љубица је мешала тако брзо и толико јако да је на крају оборила чинију са шлагом.

Трас!

О, какав неред!

Љубица није више личила на себе,
претворила се у лепљиву, белу,
крзнену посласицу.